

Meg's vooruitgang.

Bijna een jaar later...

Ondertussen zijn we bijna een jaar verder. We hebben de knopjes ontdekt die er voor zorgen of Meg wel of niet speurt. Het heeft wat kruim gekost maar door Renate's doorzettings vermogen en het vermogen te kijken naar iedere hond als individu, zijn we er uitgekomen wat voor Meg "werkt"

Het blijkt dat voor Meg rust de allebelangrijkste factor is. Waar je andere honden enthousiast moet maken om te gaan speuren, moet je bij Meg alles in

alle rust doen. Geen hoge stemmetjes, springen en huppelen. Rust het toverwoord.

Zoeken wat werkt

We kwamen niet verder, Meg speurde met haar ogen, liep het hele spoor blaffend en piepend af. Uiteindelijk vond ze Renate of Tessa (mijn dochter) wel maar niet door haar hersens te gebruiken.

Meg is een Duitse Herder en zoals alle herdersoorten gefixeerd om de kudde bij elkaar te houden. Iedereen met een herdersoort zal het herkennen, de hele kudde uit elkaar dan zullen ze rondjes er omheen rennen, blaffen en drijven totdat alles weer bij elkaar is.

Rust, rust en nog eens rust...

Stap één was om alleen te komen. Dit was heel moeilijk voor mij ivm mijn gezondheid, ik had geen back-up, maar ok, door te beginnen met korte stukjes en langzaam opbouwen zou ik het aan moeten kunnen.

Daarna moesten we de rust er in zien te brengen. Het begint thuis al. Zodra ik de speur spullen pak, flipt ze. Ik leg alles bij de voordeur en ga weer naar binnen om een boek te lezen. Het duurt even maar zodra ze blijkt geeft van rust stap ik op voor de volgende stap, schoenen aan, jas aan. Pas als ze rust vertoont gaan we weer verder. Ik rij zelfs langzamer om zelf de rust vast te houden. Geen gejakker. (zal ook schelen in het aantal bekeuringen)

Eenmaal op de speurplek aangekomen moet Meg rustig blijven in de auto totdat we beginnen.

Renate geeft Meg wat lekkers zonder iets te zeggen en ik ga op de grond zitten. Ik hou haar vast aan het handvat boven op haar tuig en niet aan haar halsband, dit om er voor te zorgen dat ze zich niet gaat verzetten en in de halsband gaat hangen. Daardoor wordt ze minder gestressed. Heel stilletjes en rustig pluk ik kleine plekjes in haar nek, heel zachtjes en stilletjes onderwijl zachtjes pratend. Het klinkt allemaal een beetje vaag maar het werkt. Langzaam gaat het vooruit. De eerste paar keren was ik bijna doof door het gegil en geblaf in mijn oren maar vandaag was de omslag. Ze gaf er aan toe ging bij me zitten en was stil.

Drie keer een spoor zonder geluid!! Hard aan het werk om Renate te vinden. Ik ben zo trots dat het ons is gelukt om haar zover te krijgen.

Meg is een ontzettend lieve hond met weinig zelfvertrouwen, een miniscuul rukje aan de speurlijn was genoeg om haar van het spoor af te brengen “doe ik het niet goed baas?”. Zo klein dat je het zelf niet eens merkt. Ik moet zelf dus ook heel goed opletten met de bewegingen die ik maak, vooral een kruising uitwerken vergt veel energie. Langzaam, kalm en rustig zijn de sleutel woorden.

Een eye-opener!! Dankjewel Renate, we gaan door want dit is wat ik beoog voor mijn hond, rustige zelfvertrouwen.

Inge